

Canım Elif'ime Kavuştum

— ismail-sarig · 25 Nisan 2009

Hayallerimde büyüttüğüm ve hiçbir zaman bu dünyada ellerini tutamayacağım sadece Ahirette kavuşabileceğim canım kızım Elif'ime....."

Saatler çoktan onbiri geçmişti. Ne çabuk geçiyordu zaman . Delicesine akıp giden bir nehir gibi . Ne kadar bentler kursan da zamanın akışında sürükleniyordum. Yüreğim, yapayalnız odanın içinde karanlığı soluyordum. Gecenin karanlığı çöktü üzerime. Oysa ziyaretime gelenlerin teselli kelimeleri hala kulaklarımda.Üç duvar arasına sıkıştırılmış umutlarımı yeni bir güne hazırlamak için kirpiklerime yasladım yüreğimi. Sorguların içinde delicesine soluk alıp veriyordum. Geçmişin süzgecinde zamanı ve umutlarımı eliyordum. Gerçeklerin sahnelendiği hayat perdesine asılı kalmış sevdalarımı düşündüm bir an. Yine boynumu büküp uyumak istedim bir an evvel.Üzerime karanlığı çarşaf misali örtüp yine sabahı beklemeye başladım.

Uyuyamıyordum bir türü.Bunalmaya başlamıştım. Biraz da üşüyordum nedeni bilmediğim bir şekilde.Oysa Temmuz ortasında ne üşümesi. Bedenim değildi üşüyen belki de...Düşlerim, umutlarım karakışın içinde tir tir titriyordu belki de..Sahi yaz ortası bu üşümek nerden çıktı ? Sorular, cevapsız kalan satırlar ve anlamsız dudak bükmeleri.. Cevabı olmayan soruların içinde boğuluyordum sanki. Birisi beni ve ruhumu sanki karanlığın dibine çekiyordu .Bir an herşeyden bulanıp sessizliğin içine bıraktım içimdeki yetimliği.Dudaklarıma kilit vurup gecfenin karanlığına bıraktım dilsiz yüreğimi. Uyumak en güzeliydi belki de.

Boy vermiş başakların arasında geziniyordum. Ilık bir rüzgar okşuyordu saçlarımı. Güneş ise alabildiğince yetim gölgeleri eziyordu.Ayaklarım çıplak taşların üzerinde geziniyordum. Sonra gezindiğim yerin babamı 5 yıl önce kaybettiğimiz tarla olduğunu farkettim bir an. Zaman, ne çabuk geçmişti oysa. Hasretle, özlemle geçen birbirinden hüzünlü nice sene..Bir an duraksayıp geçmişe sürdürdüm kendimi. Annemin kollarında kaybetmiştik babamı. . Dün gibi hatırlıyorum, kalbi sıkışıp toprağa düştüğünde saati kırılmıştı babamın. Kırılan saati tam 14.05 `i gösteriyordu. İşte zamanın " hasrete " gebe kaldığı , gözlerimizin gözyaşına esir kaldığı bir vakitti. Gözlerim nemlenmişken ben neden burdayım soruları diklendi başıma. Evet, ben neden burdayım ? Benim hastahannede olmam gerekmiyor mu ? Hayret kollarımda serum izleri de yok ! Galiba bir rüyanın ortasındayım diye düşündüm. Ve birazdan uyanıp yine karanlık odamda olacağım. Rutin kontroller, en sevmediğim ilaçlar, telaşlı ve bir o kadar suskun hemşireler... Evet, sabah olup ziyaretçi saatini bekleyeceğim yine. Tek tesellim buydu zamandan. Uyanmak istedim rüyamdan. Evet, uyanmalıyım. Bir an evvel iyileşip umuda ve hayata koşmalıyım. Doğum günümde sevdiklerim beni gülümseyen bir adam olarak görmeli..Bu seneki doğum günüm önemliydi. İlk kez doğum günümü sevdanın varlığıyla karşılayacaktım. Belki de ailem harici birisinden değerli bir hediye alacaktım. İçim içime sığmıyordu. Bir an evvel iyileşmek gerekti.Her ilaç aldığımda

daha önce iyileşmek için ilaçlarımın üzerine sevdiğimin ismini yazmıştım. Belki de isminin güzelliğinden, sevdanın umuda gülüşünden destek almak istiyordum. İsmine bakıp bakıp sanki onun gözlerini görüyor oluyordum.

Karanlığı giyinmiş katransı gece üzerime serili bir çarşaf gibi tenime yapıştı. Bir türlü sabah olmuyordu. Bir an evvel üzerideki ağırlığın ve karanlığın sıkıcı halinden kurtulmak istiyordum. Çok geçmeden sesler duymaya başladım. Alışılmışın dışında iç burkucu ve olagan üstü gürültülü sesler..Hastaneye yatalı ilk defa bu kadar gürültülü bir sabaha uyanıyordum.

Çarşafı üzerimden attığımda yine babamı kaybettiğimiz tarlada buldum kendimi. Bu rüyaydı değil mi ? Rüya değilse ben nerdeyim ? Oysa biraz önce ben uykudan uyanmamış mıydım ? Sorulara kendimce cevaplar ararken tarlada annemi gördüm. Boylu ekinlerin arasında kısa boyuna inat annemi seçebilmişim. Ona doğru yürümeye karar verip iyice yaklaşmışım anneme. Belini büküp ekinleri biçerken gözyaşların toprağı ıslattığını farkettim. Galiba babamın özlemi annemi ağlamaya itmişti.. Kıyamam sana annem . Kıyamam....O gözyaşlarına canım feda. Kıyamadığım gözyaşlarını tam silecekken kendimi yerde buldum. Düşmüştüm toprağa. Başakların arasına yığılmış bedenimi toparlarken bana bir el uzandığı gördüm başakların arasından. Gözlerim, güneşten kamaştığı için ilk önce kim olduğunu sezemedim. Ama elleri, ellerimden küçüktü. Bunu farketmişim. Yerden doğrulup ellerini bana uzatan kişiye çevirdim yüzümü. Tanımadığım bir küçük kız çocuğu. Kimdi, ne işi vardı ve ben neden burdayım soruları beynimi yeterince meşgul ediyordu. Bu anlamsızlığa aldıracak gücüm kalmamıştı artık. Yorum yapacak kabiliyetimi yitirmiştim. Ben " beni " bende kaybetmişim..Sustum öylesine...Anlamsız bakışlarla çevreyi süzüyordum işte. Ve sonra sesimi toparlayıp küçük kıza sordum :

- Sizi tanıyor muyum ? dedim.
- Evet, tanıyorsunuz beni , dedi küçük kız.

Şaşkındım. Tanıdığım dediği kızı hayatımda hiç görmemiştim ben. İçimde sorguları bitirmeden yeni bir soruyu dudaklarımdan bıraktım yüreğine.

- Tanıyorsunuz dediniz ama bana yabancı geldiniz küçük hanım, dedim.
- Küçük kız, gözlerime bakarak:

- Bu soruları sonra cevaplasak. Bizi bekleyenler var. Gitmemiz gerek, dedi.

Bir an duraksadım. Nereye ve niçin gidiyoruz ? Kim bekliyor beni ? Anlamsızlığın ve girdabın içinde yürüyordum. Rüzgarla dağılan saçlarını toparlamadan yürüyen kızı takip ediyordum. Sık ağaçların arasında girdik. Ve nice yılları çoktan devirmiş bir çınar ağacın gölgesinde durdu. Çömeldi ve ellerini semâya kaldırıp içinden birşeyler fısıldamaya başladı. Bende onun yaptıklarını tekrarladım sorgusuz ve sebepsizce..Sırtımı çınara çevirince bir mezarın başında olduğumu farkettim. Çiçekleri bile yoktu.

Toprağı bile bozulmamış. Galiba yeni defnedilmiş. Sonra gözlerim mezar tasında bir isim aradı.Küçük kız bunu farkedince bana doğru yönelip kalk dercesine gözleriyle gözlerimi yokladı.Hafif sesiyle;

- Haydi baba, gitmeliyiz, dedi.

- Baba mı ! ...

- Evet, sen benim babamsın. Hani fani alemde imkansız sevdanda büyüttüğün ve siirlerinde hasretine siir yazdığın kızınım ben. Biliyorum, şaşkınsın.Bak Cennet kokulu kızın burda. Yanında, bir nefes yakınında.

Yüzümde anlamsız ifadelerin belirginleştiği farketmiş olacak ki küçük kız:

- Babacığım, fani alemde göçtün artık. Amel defterin kapandı. Ne yazık ki hastanedeki tedavine bedenim cevap vermedi. Ve seni kaybettiler. Ve şimdi burdasın. Biricik kızın, imkansız dediğin ve bir gün öldüğünde kavuşacağın ve hep Elif isminle anımsadığın kızın yanı başında. Kavuştuk baba. Haydi kalk. Geri dönüşü yok. Vuslat, gerçek oldu. Bak ölümlerin en güzeliyle yanıma gelip Cennet kokulu kızına hasretin sona erdi.

Ölmüştüm. Bir yanımda cesedimin toprağa kavuşması ve bir yanımda hayallerimde büyüttüğüm kızım Elif`imle kavuşmam. Hüzün ve sevinç yanyana idi. Sustum. Gerçeğin perdeleri kapanmıştı üzerime. Karanlık bitmiş artık; aydınlığı kızımın gözlerinde görebiliyordum. Artık dudaklarıma kilit vurdum. Kızıma delicesine sarılıp Cennetin kokusunu içime çektim. Bedenimi toprakla başbaşa bırakıp ruhumu soluma ve kızımı sağıma alıp vuslatın yeşermiş başaklarına arasında kaybolduk. Artık kavuşma zamanıuydu. Ve son kez ardıma bakıp dudaklarımdan şunu bıraktım boşluğa:

- Ben Cennet kokulu sevdama sonunda kavuştum. Ölümün, son olmadığını; vuslatın ve hayallerin bir gün gerçekleşeceğini gördüm. Ben hayallerimde büyüttüm kızım Elif`le vuslata gidiyorum. Kızımla Ahiretin en güzel köşelerinde zemzem denizlerinde yüzen balıklarına resim yapmaya ve Cennet kokulu sevdalı sevenler için yıldızlardan evler yapmaya gidiyorum.Artık zaman, KAVUŞMA ZAMANI. BEN CANIM KIZIM ELİF`İME KAVUŞMUŞTUM.....

İsmail Sarıgene